

TRIBUNA

In lupta noastră, sfânt națională, noi nu avem de pierdut decât lanțurile necinstei și jugul hoștilor.

ROMULUS DAMIAN

Organ Național-Socialist pentru Ardeal

Redacția și Administrația :
SIBIU, Str. AVRAM IANCU No. 35

Director :
NICOLAE C. DROC

Anunțuri :
Rândul m. 2.50 Lei, în pagina de text 3.50 Lei.

La înviere!

„Iar tu noue Ierusalime
„saltă și te bucură că mă-
„rirea Domnului peste tine
„a strălucit...”

Ziua cea sfântă, ziua cea mare, ziua bucuriei noastre creștinești ne stăpânește întreaga noastră ființă, dăruindu-ne momentele cele mai desăvârșite ale reculegerii noastre sufletești... Lespedea sub care s'a îngropat Cel nevinovat, s'a prăvălit depe mormânt și străjerii ce l-au păzit au căzut cu fața la pământ, orbiți fiind de strălucirea Dumnezeiești învieri, a Aceluia ce a fost răstignit pe crucea suferinții.

Ochii sufletului nostru — împărenjenți în zilele suferinții Mântuitorului — astăzi se luminează, încălzii fiind de Duchul desăvârșitei Invieri, iar glasurile noastre cântă cântări de bucurie.

Crucea răstignirii stropită de sânge străjuiește pe înălțimile Golgotei și sub ea se înmormântează păcatele noastre de cari curății fiind, ne înălțăm curajii la suflet alături cu Acela care cu prețul sângelui nevinovat ne-a adus răscumpărarea vecinică.

Astăzi Ierusalimul saltă și se bucură că mărirea Domnului peste el a strălucit, iar Fecioarele mănecând de dimineață cu lacrimi de bucurie vestesc Invierea din morți a lui Hristos.

Această este ziua Domnului în care toți cei ce l-au însoțit în căscurile grele, se bucură alături de cetele îngerești, prăsnuind la ospățul cel mare al Invierii.

Astăzi întunecimile mormântelor se preschimbă în lumina Invierii, iar cei întemnițați se vor împărtăși cu mult așteptata zi a liberării sufletești în cari ispitele păcatelor i-au încătusat. În bordeiele celor obidiți ziua Invierii va aduce bucuria prasnucului luminat, presărând pacea și miresmele dumnezeieștei minuni. Astăzi haina păcatului să o lăpădam, îmbrăcându-ne în vesmintele spălate în apele Invierii celei de a treia zi.

Astăzi să ne încălzim sufletele și să ne înălțăm inimile spre acela ce cu mărirea șade de-a dreapta Tatălui, păstorește cu blândețea cuvântului și ne poartă sub a sa ocrotire, pe valurile acestor vremuri furtunoase.

În acete vremuri de deșertăciuni lumești, ființa noastră să-și găsească adăpostul sub brațul Aceluia ce-a călcat moartea și păcatul l-a surpat pentru izbăvirea noastră.

Să cădem la picioarele Mântuitorului și cu lacrimi de pocăință să-i cerem iertarea păcatelor și fărădelegilor noastre, pentru a căror mulțime a suferit bătăi, înjurături și cununa de spini pe fruntea Lui senină, a urcat calvarul pe Golgota, unde de pe crucea răstignirii se mai ruga pentru iertarea aceluia fără de lege.

Astăzi unul fieștecare să bem din apa Invierii, pentru înnoirea întregei noastre ființe, ca astfel împărtășiți fiind, să putem urma pe căile adevăratei fericiri.

Toți ceice vor urma pe Hristos până la sfârșitul vieții, vor dobândi fericirea veșnică.

Nicolae Nicoară-Dobârceanu

Să se știe!

Iatre noi „Național-Socialiști” și Social-democrați, — socialiștii internaționali, sau Marxiiști după școala jidovului Carl Marx, pe care cu numele adevărat îl cheamă „Marcus Mardoșai, — este o deosebire ca întrecer și pământ.

Social-democrații, — socialiștii internaționali sau Marxiiști nu au patrie, nu au credință națională, nu au Dumnezeu, nu au biserică, nu au școală națională, pentru că nici conducătorii lor spirituali nu le au. Social-democrații sunt contra Regelui contra armatei și contra hotarelor naționale ale României. Ei sunt internaționali pentru că și conducătorii lor sunt internaționali, și patria lor e acolo unde pot să facă „gheșefturi” pe spatel creștinilor, pe spatel muncitorilor, cari cred în învățăturile lor mincinoase și păgubitoare muncitorilor, dar bune și folositoare conducătorilor lor; cari în loc să muncească și ei din greu îi îmbată cu tot felul de idei încurcate pentru că numai întunecându-le mintea îi poate mulge. Dacă muncitorii români, prin care noi înțelegem pe toți cari muncesc cu capul ori cu mâinile, ar fi luminați, atunci noi nu am fi ajuns în trista situație în care ne găsim, fără bani și fără putere, pe când străinii de neamul nostru și ticăloșii sunt plini de bani și de averi. Noi vrem să-i scoatem din acest rău, pe românii noștri, să-i luminăm cum să fie ei bogați și tari, să le arătăm că un popor fără Patrie, fără Rege, și fără hotare naționale, seamănă cu un orb fără tolag în mână, de care orice copil mic își poate bate joc cum vrea.

Social-democrații, socialiștii internaționali sau Marxiiști, au același program ca și Comuniștii pentru că ei sunt născuți dela același tată, din învățăturile jido-

vului Karl Marx. Deosebirea între ei e numai că pecând Comuniștii vreau să-ne ia pământurile, casele și averile noastre strămoșești ca puterea, Social-democrații vreau să ni le ia cu minciuna și cu înșelăciunea, încetul cu încetul. Iată de ce noi „Național-socialiștii” suntem dușmanii lor de moarte, dar dușmanii de moarte suntem și ai tuturor românilor ticăloși, cari au ajutat pe străini și pe înstrăinați să sărăcească poporul român.

Noi suntem Naționaliști pentru că „naționalismul” este școala sângelui și cartea neamului, și suntem Socialiști fiindcă pentru noi orice problemă socială (nevoie comună) înseamnă o trebuință comună, adică pentru binele comun, pentru fericirea poporului, în folosul general de întărire și

de înflorire a țării noastre, România-Românilor.

Noi vrem ca pământul, pădurile și avuțiile României să fie cu adevărat stăpânite de români vrednici de neamul lor. Vrem ca țaranul român să se bucure după munca sa grea, să câștige el banii nu strănii, cari îi dau prejurile pe cari le vreau ei. Noi vrem ca muncitorii români din fabrici și din industrie să nu mai fie mulși de aceiași străini cari au banii, cari le plătesc munca cu prețul pe care îl vreau ei, cari dacă vreau le dă de lucru, dacă nu îi aruncă pe uliți lăsându-i muritori de foame, pentru ca tot noi să le dăm bani plătind la dări peste dări, iar fabricanții străini cari, ia-u mulș să îi poată asmuți contra noastră contra României, pe care vreau să o prăbusească. Aceasta ca să se știe!

ROMULUS DAMIAN

Unde am ajuns?

În una din zilele trecute venind acasă, pe inserate, am fost oprit în drum, — pe strada Virgilu din București, — de un învățător din Bucovina. Salutându-mă politicos, mi-a cerut să-i dau un ajutor bănesc, fiind în București de mai multe zile, bătând zi cu zi la ușile ministerului de finanțe, pentru plățirea salariilor în restanță de luni de zile. Rămânând din cauza promisiunii, că ba azi, ba mâine vor fi plățiți, fără bani pe străzile Bucureștilor, nevoia și foamea îl silește să-mi ceară un mic ajutor. Îmi spunea toate aceste cu vocea prinsă în cleștele durerii, cari strâng sufletul curat și provoc plănsul sec al inimei. Din lăcrimarea ochilor am constatat că durerea sa era întemeiată, că am în fața mea un om cinstit, dar chinuit de vitregia hoștilor ticăloase. Luându-l acasă la mine, l'am ospătat cu ce am avut. Dimineața ducându-mă cu el la ministerul de finanțe, am întrebat pe respectivul funcționar de ce este purtat pe drumuri, de ce nu se achită lefurile învățătorilor din Bucovina? Funcționarul cunoscându-mă de multă vreme, mi-a răspuns că nu are bani, și dacă ar avea are alte plăși de făcut, cu mult mai urgente.

La observațiunile mele categorice din vorbă în vorbă, mi-a declarat că mulți funcționari publici ai Statului nu sunt plățiți regulat, fiindcă puternicii zilei manipulează cu banii statului cum vor că sunt siliți să ceară sperțuri (bacșișuri) din cauză că nici ei nu sunt plățiți de luni de zile cum trebuie, că nu pot muri de foame cu nevestele și cu copiii lor. Și spre a mă convinge, știind că eu sunt omul care bate cu pumnul în masă când e vorba de apărarea unui adevăr, mi-a arătat un tablou din care am constatat că cele spuse sunt perfect adevărate.

M-am dus la un alt funcționar mai superior, cerând să se facă tot ce se știe pentru ca învățătorii respectivi să-și primească lefurile în restanță, pentru munca lor nobilă de luminare și de îndrumare națională. După discuții aprinse, din care nu a lipsit calificativul de pungășii și de hoșii publice, s'a dat ordin ca acești învățători să fie plățiți imediat barem pe o lună de zile.

Cum eu din motive de tactică nu mă puteam avânta și în alte discuții cu acest funcționar, am plecat cu învățătorul respectiv după mine. Am plecat cu o nouă scârbă, cu o nouă revoltă

în sufletul meu curat, și în simțirea mea națională, oțelită în lupte sfinte naționale sub vremurile ungarilor de ieri.

Nu se găsesc bani pentru funcționarii și pensionarii Statului? Cum este posibil că totuși dl Argetoianu găsește miliarde pentru încercări păcătoase de salvare de bănci de excroci?! Cum este posibil că pentru banca jidovului Blank, la care dl Argetoianu figurează de vicepreședinte al consiliului de administrație (!?) găsește 3 miliarde de lei din banul și averea poporului?!

Intreb, cine dă drept dlui Argetoianu de a gospodări banul poporului după cum îi ține capul? Să nu mi se răspundă că încrederea poporului care l-a ales și l-a întărit în scaunul de ministru azi, pentru că toată lumea știe cum se fac alegerile azi în țara noastră; „cu jandarmi brutali, cu furturi nerușinate de voturi, cu teroare revoltătoare, și cu cea mai blestămată călcare a legilor fundamentale din Constituția țării!”

Intreb, de ce n-a desmințit dl Argetoianu pe dl mareșal Averescu acuzându-l în plină ședință a Senatului că a păgubit Statul cu aproape 100 de milioane în afaceri murdare cu bonurile de tezaur, în altă tovărășie cu jidovi, cu frații Schuller?

Intreb, cari sunt meritele naționale ale dlui Argetoianu pentru înfăptuirea întregității neamului românesc, în hotarele sale naționale și firești de azi?!

Dorim, — avem dreptul — să știm dacă dl Argetoianu de azi, nu este același domn Argetoianu care în anul 1917 a tratat, — la Buftes, — cu nemții, ca Ardealul românesc să rămână pe mai departe sub tristă stăpânire

maghiară, și că granițele României vechi să fie stabilite la Sinaia, dându-se ungarilor toți munții Carpați a vechiului regat?!

Să mi se răspundă cari sunt meritele naționale ale dlui Argetoianu, în calitate de ministru de finanțe, și Adinterim la Interne?! Oare nu vede și orbul din Brăila că d-se duce țara spre prăpastie, că toate legile sale sunt antinaționale și antisociale, și că sunt redactate după ordinele șefilor săi din logile francmasonerie, unde dl Argetoianu nu este ministru, ci slugă plecată devotată jidovilor?!

Să nu creadă că noi ne temem de ceva, de cineva stăta vreme cât conștiința națională este mai curată decât primele raze de lumină de soare de dimineață! Noi nu umblăm după ciolane de ros, lingând mâna ticăloșilor! Preferăm să mâncăm mămăligă cu ceapă, zi cu zi, dar să fim și pe mai departe nepătați în onoarea noastră, în cinstea noastră!

Numai oameni nepătați, și gata oricând de orice sacrificiu pentru interesele superioare ale neamului și țării, pot aplica pedeapsa cu moartea, fără nici o milă, pentru orice furt sau înșelăciune în averea și banul public!

Cine mai crede în cuvintele ticăloșilor din partidele politice, acela este un asasin al propriilor sale interese de viață!

Noi vom zdrobi pe toți ticăloșii și bandiții neamului românesc, pentru că noi vrem ca România să trăiască, pentru că porunca de viață fericită a României cere, cu glas tare, înfingerea unui Drapel nou în viața sa publică!

Romulus Damian

Cine sunt Social-democrații și Comuniștii?

de Romulus Damian

Părintele socialismului este Karl Marx, născut în Treves (Prusia Renană), la 5 Mai 1814. Moșul său a fost rabin (preot jidov) la Colonia (Germania, trăind sub numele său adevărat: „Nathan Mardoșai”. Fiul mai mare al acestuia, — tatăl lui Karl Marx, — a fost negustor jidov. Pe vremurile acele negustorii jidovi neputând vinde mărfuri statului prusiac, nici autorităților publice din Prusia, el a trecut la religia protestantă, după ce mai întâi cu ajutorul tatălui său, — rabinul Mardoșai, — se legase prin jurământ aspru, față de 4 rabini, că toată viața sa continuă a rămâne jidov integru, a sprijini pe jidovi, a cultiva tradiția jidovească și a crește pe copiii săi în spirit jidovesc și în religia iudaică. După jurământ trecând la protestanți ceruse, — așa după cum jurase în fața celor 4 rabini, — să i-se dea numele de „Marx” Rabinii cei patru având în vedere că în învățăturile celor dintâi rabini jidovi să găsește cuvântul „XARM”. Cuvântul acesta de origine indi-

ană, — Jidovii venind în Asia mică și în Egipt goniți din India, unde trăiau ca „nomazi” pribegind dintr-un loc în altul după cum rătăcesc azi la noi „cortorarii” deasemenea goniți din India, — înseamnă pe românește „Zdrobește-1!” Adică zdrobește-l pe acela care nu e de credința ta, de sângele și de neamul tău. Spre a ascunde acest adevăr, cei 4 rabini au făcut din cuvântul „Xarm” numele: „Marx”. Au mutat literele, înăsprind totodată sensul spiritului răsbunător.

Negustorul Marx, neuitând niciodată de jurământul depus, își crescuse pe cei 2 fi ai săi în strictă credință jidovească, inițiându-i și instruându-i în învățăturile din Talmud (Biblia jidovilor) făcută de vechii rabini, tălmăcind legile lui Moise, cu toate că îi botezase la protestanți. Cel mai mare dintre acești 2 fii, cu numele Markus, era atâta de pătruns de scrierile din Talmud, — după cari poporul jidovesc este chemat să stăpânească

singur toate avuțiile pământesti, creștinii trebuind să slujească jidovilor ca animale brute în formă de om, — încât el era convins că acest plan îndrăzneț nu se poate realiza decât numai cu ajutorul muncitorilor creștini, și a clasei creștine oropsite, sub pretextul înșelător că toți oamenii cu oarecare stare trebuiesc expropriați spre folosul săracilor.

Markus Mardoșai, — devenit Karl Marx — stăpânit de aceste idei greșite, idei de ură față de oamenii cu stare, în majoritate creștini, credea că învățând Dreptul le va putea mai lesne tălmăci spre folosul poporului său jidov, după cum învățase în Talmud, și astfel să înscriese la Facultatea de Drept din Bonn (Germania) neplăcându-i Dreptul el, după un an, trecuse la Facultatea de filosofie din Berlin, unde pe vremea aceea triumfa noua doctrină (învățătura) filosofică a vestitului filozof german Hegel. Acesta pleca de la punctul de vedere că singură ideea (gândirea) este suverană absolută a universului, în stare întreită, și anume: „1) Pasivă, când ea (gândirea) este interioară, 2) Activă, când ea (gândirea) pricepe sprijinul regulilor vieții din afară și, 3) Liberă, când ea (gândirea) triumfă în organizațiile sociale, în Drept, în Filosofie, în Artă în Religie.

Asupra lui Karl Marx a impresionat foarte mult punctul 3 din învățăturile lui Hegel, punct care nu este perfecționabil fără de celelalte două ele toate trei formând un „tot inseparabil” cum Hegel ne spune lucrul acesta foarte minuțios și în repetate rânduri, demonstrând cu cazuri concrete în toate cărțile sale de filosofie. Dar Karl Marx fiind supra încărcat de spiritul materialist iudaic și de învățăturile talmudice, din fragedă copilărie, nu putea accepta și pe cele 2 puncte de vedere, pentru că ele sunt în contradicție cu legile lui Moise și cu „Tora” (vechea Biblie) jidovilor, după care jidovii sunt „poporul ales” al lui „Iehova” (Dumnezeul) jidovilor, chemați să stăpânească lumea întreagă cu toate bogățiile pe pământ și sub pământ, în vreme ce ceilalți oameni sunt ființe spurcate de om, îngăduite pe pământ de „Iehova” numai pentru a slugi „(poporului ales”, adică jidovilor).

Spre a putea mai sigur realiza toate învățăturile din Talmud, păgubitoare din orice punct de vedere nejidaniilor, în sensul punctului 3 din principiile filosofice a profesorului său Hegel, Karl Marx formase cu prietinel său de copilărie Henric Heine, — poet și scriitor jidov, — o asociațiune la Berlin sub denumirea: „Uniunea jidovilor pentru civilizație și știință”.

Înainte de a continua sunt dator să arăt cine este poetul german, Heine. El s-a născut la Düsseldorf (Germania), la 13 Decembrie 1799, din familie de origine rabinică (preoți jidovi). Pe tatăl său l-a chemat SAMSON și el era agent comercial și de

schimb de bani, în strânsă legătură cu banca jidovului Rotschild din Frankfurt pe Main (Germania). Samson trecuse la creștinism, dar în familie cultiva mai departe învățăturile talmudice. Pe fiul său mai mare, pe Wary Heine — devenit mai târziu HENRIC Heine, — l-a botezat la protestanți, pe fiica sa, pe Șarlota, și pe ceilalți doi băieți, pe Gustav și Maximilian, la catolici. Ziua urmau cursurile de religie creștină, dar seară cu seară erau instruiți și în religia lor originară de jidovi, de către rabinul Rintelsohn, vestit în ebraică și în tainele religiei jidovilor. Șarlota s-a măritat după jidovul Moritz Lieber. Fratele Gustav a trecut în Austria, unde protejat de bancherul jidov Rotschild, a intrat ca ofițer de dragoni în serviciile împăratului austriac Ferdinand I. sub numele de GUSTAV von GELDERN. Fratele său Maximilian, a trecut de la catolici la ortodoksi, spre a putea intra în armata țarului Rusiei, ca medic militar.

Sunt dator să scriu aceste rânduri despre jidovul Henric Heine pentru că mai târziu se va vedea că el cu jidovul Markus Mardoșai, — devenit Karl Marx, — sunt autorii învățăturilor comuniste (bolșevismul de azi) în perfectă armonie cu învățăturile din Talmud, după cari jidovii sunt chemați de „Iehova” să stăpânească singuri toate avuțiile din lume.

Cred că oricine înțelege ușor că un om cu sufletul și cu gândul curat nu își schimbă numele său adevărat, nu trece de la o religie la alta, fără a fi hrănit de planuri ascunse.

După ce Markus Mardoșai, — adică Karl Marx, — terminase Facultatea de Filosofie, el primi, protejat de rabinul Zunz din Berlin, o catedră de profesor la Facultatea de Filosofie din Bonn. Aci neputându-și aplica mulțumitor ideile, părăsise postul după 2 ani și să mută în Colonia, la moșul său. Aci doi burghezi germani bogăți, Hansemann și Kampfhauser, amândoi căsătoriți cu jidoavce, — fondaseră „Gazeta Renană”, și încredinșaseră direcțiunea gazetei la 3 jidani, cu numele: Hess, Oppenheimer și Rutenberg. Acestia din urmă, afiliți (alipiți) la „Uniunea Jidovilor pentru Civilizație și Știință” din Berlin, tăcură apel la colaborarea lui Karl Marx. Inserară mai întâi (în Ianuarie 1840) câteva articole de ale lui, care fură remarcate nu atât pentru violența limbajului, cât pentru gândirea profund revoluționară care le anima (insuflătea). Pe urmă simțind nevoia unui director de talent, cerură lui Marx să se stabilească definitiv în Colonia. După oarecare răsădindire primi oferta în toamna anului 1842, când imprimă gazetei o nouă impulsie.

Pe vremea aceasta, doctrina (învățătura) socială și politică a lui Karl Marx, — bazată și pornită din învățăturile talmudice (din Biblia jidovilor), — sau „Marxismul” cum a fost numit, era departe de a fi formată, dar totuși se desemnează în linii mari prin campania (lupta) pe care el

a dus-o în mijlocul populației industriale din Renania. Ținta este vizibilă:

1) **Să distrugă ideea (gândirea) de naționalitate la proletari (muncitori) și să-l facă să nu aibe altă Patrie, de cât spiritul de clasă.**

2) **Să îndemne pe muncitorii din lumea întreagă la asait împotriva civilizației rezultată din învățăturile lui Iisus Christos.**

Vroiți un mijloc mai simplu pentru atingerea acestui scop, decât doctrina economică falsă a jidovului Karl Marx, de o simplitate atât de grosolană, încât putea fi înțeleasă de mințile ce e mai reduse și chiar nu poate fi serios admisă decât de aceștia ființe, ce nu au nici școală, nici timp, nici bani, spre a fi luminați?!

Nu am intenția de a mă aprofunda acuma asupra criticei „Marxismului economic“ căci aceasta ne-ar antrena (răpi) prea departe, dar vă veți face o idee a sistemului prin faimoasa teorie a „valorii adevărate“ care îi constituie modul de căpetenie. Iată-o așa cum a fost formulată de Karl Marx în două din volumele sale greoaie și difuze (incurcate) și deși noi o reducem la câteva rânduri, suntem sigur că nu am omis (neglijat uitat) nimic din esențial:

A). Toate bunurile existente în lume sunt mărfuri cari au o valoare reală și valoare de speculație.

B). Valoarea adevărată a unei mărfi se stabilește prin numărul de ore de lucru, necesitate de producerea ei. Mărfurile cari cuprind cantități egale de lucru, sau care pot fi reproduse în același interval de timp au, prin urmare, o valoare egală.

Timpul de lucru necesar producției fixează deci raportul de valoare dela o marfă la alta. Concluzia (rezultatul): lucrătorul singur, producând prin lucrul său manual marfa, creiază bogăția.

C). Ori, această marfă în urma beneficiului luat de industria și apoi de comerciant, capătă un plus de valoare care determină (pricinăște) valoarea sa de speculație. Acest plus de valoare constituie un furt față de lucrător, care nu primește prețul integral al mărfii pe care a fabricat-o, sau față de consumator care plătește această marfă cu mult mai mult decât valoarea sa reală. Industria și comercianții nu sunt prin urmare decât paraziții cari trebuiesc suprimați.

Nu este nevoie de o sforțare mare a minții, pentru a constata inexactitudinea (neadevărul) acestei teze. Este absolut falsă afirmațiunea că cifra orelor de lucru ar fi singurul element (substanță) care să determine (pricinăască) valoarea reală a unei mărfi. Un podgorean din „Mediaș“ și altul din „Drăgășani“ cari lucrează același număr de ore pentru producerea vinului, nu vor obține o marfă de aceeași valoare pentru că niciodată vinul din „Mediaș“ nu va face cât

vinul de „Drăgășani“, sau altul. Diferența în calitate, pe care o dă clima și puterea lui Dumnezeu, întotdeauna va îndreptăți deosebirea de preț. Doi tâmplari cari fabrică unul o masă de lemn „alb“ și celălalt de „nuc“, vor putea să întrebuițeze aceleași unelte, să observe aceleași proporții și să întrebuițeze același timp și totuși masa de „nuc“ va valora mai mult decât aceea de „brad“. Așadar și această propozițiune (socoteală) a jidovului Karl Marx, că lucrul lucrătorului crează singur valoarea mărfii, este în mod radical falsă.

Consecința (urmarea) ei este falsă deasemenea. Punerea în fabricație a unei mărfi în serie, reclamă (cere) cunoștinți, o organizație de ansamblu (unire) și o direcție cari fac indispensabilă (nelipsită) intervenirea unui industriaș și justifică câștigul său. **Acest industriaș este și el un lucrător, un lucrător al gândirii.** Punerea în vânzare, în toate punctele cerute de consumație, impune existența comerciantului. Nu s'ar câștiga nimic, — ba dimpotrivă s'ar păgubi, — dacă s'ar înlocui industriașul printr'un funcționar, și comerciantul printr'un magazin public! Experiența monopolurilor de Stat, a dovedit în toate țările că produsul fabricat dă mai puțin câștig pentru lucrător și e mai scump pentru consumator. Rusia de azi, cărmuită în spiritul lui Karl Marx, după învățăturile sale economice și politice, unde uzina a devenit un așezământ de stat, unde comerciantul a fost înlocuit prin funcționar, este însăși țara unde aprovizionarea de ansamblu (unire) este cea mai defectoasă, cea mai scumpă și cea mai insuficientă.

Dacă ar fi să propagăm și noi demagogie ca jidovul Karl Marx, afirmând că industria și comercianții sunt „paraziți“ cari trebuiesc suprimați atunci ar însemna să asmuțim pe lucrătorii și consumatorii români creștini, asupra bogășilor industriași și comercianți **Jidovi, cari au acaparât tot în România.**

Toate marile industrii, tot comerțul și toți banii, în România se găsesc azi în mâinile jidovilor, cari stăpânesc de fapt, și românii numai de formă. Evident că la această tristă situație s'a putut ajunge numai grație ticăloșilor de români, cari pentru câteva sute de lei primiți dela jidani au vândut tot ce le-a eșit în cale, neștinând seamă de nici o durere a românilor. Nu e nici un păcat, — dimpotrivă va fi o faptă bună, — dacă mâine acești ticăloși de români vor fi spânzurați de stâlpi speciali în piață publică. Dar să lăsăm problema aceasta acuma.

Noi nu vrem să asmuțim pe lucrătorii și pe consumatorii români creștini asupra industriașilor și comercianților „paraziți“ cum îi numește jidovul Karl Marx, n'ci să i suprimăm cum cere acelaș jidov Karl Marx, ci dimpotrivă noi vrom să luminăm pe aceștia, arătându-le că toate nenorocirile lor isvoresc din învățăturile false ale lui Karl Marx și

a discipolilor săi, învățături cari robesc voința omului, slăbesc puterile muncitorilor, și îi face să-și piardă și hotărârea de a se împotrivi voinței jidovilor de a-i robi și mai mult, prin aurul care e în întregime în mâinile lor, și pe care ținându-l ascuns față de creștini îl folosesc pentru provocări de crize economice generale, cum este cazul azi, în zilele noastre, cu singurul scop că la momentul dat să scoată în stradă milioane de lucrători șomeri (fără lucru) în aceeași zi, în toate statele Europei.

Fiecare român creștin trebuie să știe că nu poate exista egalitate, cum cer jidovii cari pretulindeni fiind în minoritate doresc să ajungă la majoritate cu ajutorul muncitorilor mințându-i, înșelându-i și prostindu-i, pentru ca apoi ei jidovii, ajungând cărmuitorii gloatelor să dea cu piciorul acestor gloate, să-i robească, cum i-au robit pe cei din Rusia, stăpânind ei singuri statele creștinilor.

Nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de muncă cărora sunt supuși oamenii. Locul și munca fiecăruia trebuie să fie deosebite, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educație și muncă. Puterea claf văzătoare a oamenilor și scriitorilor, de știință trebuie să meargă mână în mână cu puterea oarbă a poporului, căci dacă sunt despărțite, după cum vrea Karl Marx și după cum el ne arată în învățăturile sale economice false, — isvorâte, precum am mai spus din Talmudul jidovilor, atunci amândouă aceste puteri sunt neputincioase. Ele pot fi asemănaute cu puterea unui orb fără toiag în mână.

Din cele expuse până acuma se poate lesne înțelege cât de puțin interesează pe Karl Marx dacă teza sa era nelogică sau falsă. Preocupat de a distruge și nu de a îmbunătăți, el făurise o doctrină pe măsura publicului pe care voia să-l exalteze (zăpăcească), o doctrină (învățătură) interesând partea cea mai puțin fericită a umanității (omenirii), în punctul ei cel mai sensibil: interesul privat (egoismul) menit de a arăta de vinovați pe industriași și pe comercianți pe cei cari guvernează, pe toți cei cari într'un grad oarecare apără ordinea socială. O asemenea doctrină va avea întotdeauna o influență enormă asupra masselor fără gândire și le va împinge la hotărâri violente. E tocmai ceea ce cer jidovii în Talmudul lor.

Căci, într'adevăr, gândindu-ne mai bine, ce tovarășie mai bună vroiți pentru poporul jidovesc, — în luptă de douăzeci de veacuri contra ordinii sociale creștine, — decât „proletariatul internațional“, ținut în frâurile capitalului jidovesc internațional. Ori nu se știe că azi în toată lumea banii sunt în mâinile jidovilor, cari prin tot felul de comerț și de industrii exploatează nu numai pe bieții muncitori manuali (cu mâinile) ci și pe toți creștinii din lume? Ori nu se știe că și în

România jidovii nu lucrează la muncă grea, dar trag folosuri bănești din aceste munci grele, mințind și înșelând pretulindeni (peste tot locul) și că ei jidovii cumpără pe creștinii ticăloși cu bani proveniți din aceste munci grele, pentru că cu ajutorul acestor ticăloși să poată și mai bine și mai sigur, continua exploatarea muncitorilor creștini?!

Cum învățăturile mincinoase ale jidovului Karl Marx turburase ordinea și liniștea publică în Prusia, guvernul prusiac l-a expulzat (scos) din țară. El se duse la Paris unde trăia prietenul său jidovul, Heinrich Heine, și prin care făcu cunoștință cu francmasonul Arnold Rüge, care, deasemenea scos afară din Germania, ducea o luptă revoluționară contra Germaniei, prin revista sa: „Analele Franco-Germane“. La lupta aceasta s'a alipit și Friederich Engels, fiul unui rabin (preot jidov) din Barmen, pe care Marx l-a cunoscut la moșul său în Colonia (1842), și apoi mai târziu Ferdinand Lassal fiul mai mic al rabinului (preotului jidov) din Breslau (Germania) cu numele adevărat „Faist Wolfsohn-Lassal“. Ei formară un comitet revoluționar contra Germaniei, primind bani dela lojele francmasonice, — asociațiuni jidovești ascunse ce luptă contra creștinilor, contra Regilor și contra ordinii și liniștei pentru că pe această cale să se poată mai ușor desfășura lupta împotriva jidovilor, robind pentru totdeauna pe creștinii așa cum se scrie în Talmudul (Biblia) jidovilor, — și dela „Uniunea jidovilor pentru civilizație și știință“ din Berlin. Când Arnold Rüge, care era creștin de sânge, văzu ce vrea Carl Marx cu oameni săi, el nu consimțise că această revoluție să fie întinsă asupra întregii Europe, ci numai asupra Germaniei deocamdată, — așa cum învățase el în lojele francmasonice, — unde ietrase recomandat de revoluționarul italian Mazzini. Acest lucru neplăcând statului major jidovesc a lui Carl Marx, acesta într'o bună zi pusese mâna pe revista lui Rüge prin înșelăciune scoțându-l afară din propria sa redacție. După câteva zile fiind siguri că Arnold Rüge nu le va mai putea face nici un rău, jidovii Carl Marx, Heinrich Heine și Friederich Engels redactară **Primul manifest comunist (1847) în spiritul învățăturilor din Talmudul (Biblia) jidovilor, după care toți muncitorii creștini din lume să fie îndemnați să se răscoale contra patronilor creștini, și apoi totodată contra ordinii și liniștei publice.** Parola (cuvântul) de luptă era: **Proletari din toată lumea uniți-vă!** Bine înțeles că ei nu aveau de gând să se pună în fruntea acestei revoluții, care trebuia să înceapă în Germania, ci ei continuau a rămâne ascunși în Paris, de unde să rădă bine de prostia muncitorilor creștini, văzându-i cum se măcelăresc. Spre a și ascunde și mai bine scopurile

lor de distrugerea creștinilor Carl Marx și Frideric Engels hotărârea să se ascundă sub numele de: „Partidul Socialist Internațional!

Guvernul din Paris aflând despre scopurile lor ascunse în acest partid holărâse expulzarea lor din Franța. Jidovii Marx, — adică „Mardoșai“ citește „Mardoșai“, — se mutară la Bruxelles, în Belgia, iar jidovul Henric Heine la Madrid în Spania, de unde mai târziu i s'a îngăduit a se reîntoarce în Germania.

La Bruxelles, Marx și Engels continuând munca lor de distrugerea creștinilor prin partidul lor politic „Partidul Socialist Internațional“, guvernul belgian i-a scos din țară. Ei se mutară la Londra, în Anglia, unde cu ajutorul câtorva negustori jidovi bogați, ce aveau trecere la unii oameni politici, convocaseră primul Congres muncitoresc expunând învțăturile lor comuniste, după care cu ajutorul muncitorilor creștini, jidovii trebuie să pună mâna, cu puterea, pe toate averile creștinilor. La acest Congres luaseră parte, în majoritate covârșitoare, muncitorii din Polonia, subjugată de Rusia țaristă, unde ducea o viață grea de robii, — cum de altfel și țărani poloni și ruși, — din cauza Despotismului (putere nemărginită) țarului și a nobilimei ruse. Cum însă acești muncitori să convinse la Londra că învățăturile lui Karl Marx și alui Engels nu îi scapă de nenorociri și că ele înseamnă că scăpând din jugul tiranilor ruși să și bage capul în jugul și mai tiran al jidovilor, ei se reîntoarseră scârbiți acasă. Totuși jidovii Marx și Engels botezară acest congres: „Internaționala I,“ în anul 1864 când de fapt a fost întemeiată.

Din Londra, jidovii Marx și Engels, întemeiară partidul socialist german, însă, înd pe jidovul Faist Wolfsohn Lasal și pe jidovul Singer cu organizarea, în Austria pe jidovii Victor Adler și Aaron Liberman, în Franța pe Leon Fränkel și Moritz Haltmayer, în România pe jidovul Russel (expulzat la 10 Aprilie 1881) și C. Dobrogeanu-Gherea, — cu numele adevărat „NAHUM KATZ“, venit în România în 1875 expulzat din Rusia, — în Danemarca pe J. Cohen (Kohn), în America de Nord pe Kahn (Kohn) și Lion, în Rusia pe Nathan Bronstein azi (Leon Trozki) etc. etc. Pretutindeni conducătorii comunistilor și social-democrașilor, — socialistii internaționali sau mai prescurt „Marxiștii“, — sunt jidovi, cu numele schimbat, sau neschimbat. Câteva nume, mai cunoscute ne întărește această convingere. Iată câteva nume: Karl Liebknecht, Victor Adler, Karl Renner, Levine Nissen, Paul Hirsch, Max Cahen, (Kohn), A. Mayer, Otto Bauer, W. Eilenbogen, Hugo Breitner, Frideric Austerlitz, N. Goldstein, I. Moscovic, N. Nachtigal, Șerban Voinea (jidov belgian) teoreticianul social-democrașilor din România, N. Ehrenfeld (jidov ungar), Karl Kautsky, I. Finkelstein (azi Litvnow), N. Birnbaum, Dr. Stockman, Dr. Iancu Iancu (jidov neaoș, medic în Brașov), Dr. Horodniceanu (jidov neaoș, medic în Ploiești) și alții și alții alții cu numele schimbat în românește, cu singurul scop spre a putea mai bine minți, înșela și prostii, pe bieții noștri de muncitori români creștini.

Nu pot face aci nici istoricul și nici critica Social-democrației. Este de ajuns dacă arăt ca să se știe că **Social-democrația este frate de sânge cu comunismul**, atât lor fiind același jidov Karl Marx, și că și unul și altul vreau același lucru și anume: „Prăbușirea statelor creștine, destrămarea familiei, detronarea Regilor, desființarea armatei, exproprierea averilor private, comunizarea femeiei putând face oricare bărbat cu ea ce vrea, luarea banilor din mâinile creștinilor, comunizarea copiilor, a pământurilor, pădurilor, minelor și tuturor bogățiilor

naturale, suprimarea libertății omului, arderea bisericilor și școlilor creștine, colectivizarea tuturor creștinilor spre a-i putea mai sigur robi, împiedecarea oricărei îndreptări a soartei muncitorilor cu mâna și cu capul, asmuțirea sistematică a creștinilor contra aceluiași creștini, împărții în partide politice și în clase de bogați și de săraci, de învățați și de mai puțin învățați, în sfârșit o casa mare de nebuni pe care apoi jidovii să o poată singuri stăpâni, tăind și spânzurând, după cum îi taie capul trăind bine și în belșug fără nici o muncă.

Pentruca jidovii să ajungă mai sigur, și mai tute, la îndeplinirea acestui scop criminal, ei pretutindeni să dau de luptătorii muncitorilor arătându-i de robii capitaliștilor, bine înțeles ferinduse de a spune că, capitaliștii sunt tot ei jidavii, și tipând cât îi ține-a gura după „libertate“. Cu cât strigă mai mult după această libertate, de cari ei rătăcindă știu că de fapt înseamnă „robire neagră“ sub călcăiul lor, cu atât mai mulți oameni lesne crezătorii să găsească cari nu numai că îi cred, dar se lasă și bucuros mulși de ei înscriindu-se în partidul lor; „Comunist ori Social-democrat,“ unde plătesc tot felul de taxe din munca lor grea și obositoare; în vreme ce conducătorii lor jidovii șed frumoși la masă, fumează țigări bune, beau vinuri bune și sa gândesc la femei destrăbălate: „Ba se mai gândesc la ceva. Să nu se afle că azi ei sunt stăpâni pretutindeni: în comerț, în industrie, în gospodăriile publice, în păduri, la mine, la prețul cerealelor, la bursă la bănci, la operațiunile de bani, pretutindeni și pretutindeni! Sau doar poate cineva nega că există astăzi o marfă care să nu treacă prin mâinile jidovilor? Prin mî și mu de mîni jidavești, nu prin una singular! Dar poate mi-se va obiecta că jidovii sunt haraici, crușători și prevăzători. Nimic mai greșit! Un popor harnic nu trăiește din specula, minșind și înșelând pe toți neștidanii, după cum îi învața Talmudul lor. Un popor crușător nu cheltuiește bani pentru a lupui pe ceilalți, fără gânduri ascunse, și un popor prevăzător nu riscă pentru „buna întâmplare“. În schimb nu se poate tăgădui că jidovii sunt „unși“, grație învățăturilor lor din Talmud, că pretutindeni formează un Stat în Stat, sub conducerea „CAHAL“-ului, ca această unire îi face tari, și că toată grija lor este concentrată (adunată la un loc) asupra scopului ca necreștinii să nu fie „unși“, sa se certă ei între ei și să se măcelărească prin războaie cât e posibil mai bine; ei jidovii trăgând mari foloase bănești din toate aceste lucruri pe cari le găsim la creștini. Nu vedem nicăiri că un jidov să asmută contra altuia, sau să se războlescă între ei, cum e cazul la creștini.

Neunirea creștinilor este cu chibzute hrănită prin învățăturile false prin cărți mincinoase, prin gazete de jidani în limba poporului pe pământul cărui au fost primiți, prin gazete populare pe care le cumpără în ascuns cu bani, proveniți tot de la poporul creștin care sprijinește aceste gazete, prin scrieri de romane și povești neadevărate, prin filme de cinematograf, muzică și dansuri, cari atâfă pasiunea creștinilor, stricându-le credința și moravurile creștine, și pe toate căile păgubitoare poporului creștin, care îi ocrotește și îi hrănește în casa și în țara lor. Peste tot locul, azi 96 la sută din gazete sunt în mâinile jidovilor, pentruca ei știu că această „armă spirituală“ este cea mai lesne și cea mai sigură pentru neunirea creștinilor, din care ei trag mari profituri bănești, cum am spus deja. Ar trebui să scriu cărți întregi și să mi pierd vremea fără folos dacă aș repeta lucrul acesta aci mereu, de altfel cunoscut și știut azi de toată lumea.

Dar să vedem acum cum se trăiește sub învățăturile mincinoase ale jidovului Karl Marx, — adică MARDO-

CHAI (citește Mardoșai) MARCUS — în Rusia sovietică, unde azi se cărmuiește după aceste învățăturile. Spre a nu se crede, și spre a nu putea fi desmișit de Comunistii și Social-democrașii (MARXIȘTII) din România și de aiurea, volu lăsa să vorbească gazetele din Rusia sovietică, fruntași comunisti din Rusia sovietică și zisii doctrinari (invățați) sociali democrașii (MARXIȘTII), ca jidovii Karl Kautsky, Otto Bauer, R. Abramovici, A. Jugow (Rubinstein) și Fr. Adler.

Se știe că revoluția rusă din Martie 1917 a izbucnit din cauza subminării sistematice de către jidani a armatei și ai aparatului de administrație țaristă, din cauză că nobilimea, intelectualitatea și naționalismul erau infectate de banul lui Iuda, care prin francmasonerie demoralizase credința, destrăbălase moravurile publice, corupsese caracterele otrăvise gândirea sănătoasă, prin alcool și oigii cu femei decăzute, și inbolnăvise orice voință de împotriva națională prin gazete scrise de jidani în limba rusă, gazetele fiind 93 la sută în mâna jidovilor. În vreme ce rușii petreceau în cel mai mare desfrâu, capitalii străini, care nu era cum nu e nici azi, a.tul, decât capital jidovesc, — cumpăra fabrică după fabrică, industrie după industrie, prăvălie după prăvălie, toate produsele țarilor, crăciumă după crăciumă, tot ce îi eșise în cale. Poporul rus dansa pe un vucan, care fiind mereu în fierbere prin provocări de continue nemulțumiri a muncitorilor și a țarilor, — pe care în ascuns aceiași capital străin îi ținea în exploatare, — treoua să se aprindă, în toosul exclusiv al jidovilor. În situația aceasta a intrat Rusia în războiul din 1914-1918.

Izbucnind focul, jidovii au pus mâna pe putere în Martie 1917 și au introdus „dictatura“, adică stăpânirea care poruncește, fără a ține seamă de orice durere a poporului rus. Aci mi se va obiecta (spune) că Stalin nu e jidov. Stalin e din Caucazia și e jidov după mamă, cum și Lenin a fost jidov după mamă. Stalin însă, și a declarat de adevărat faptul acesta, dând în luna Februarie 1932 un interviu unui ziarist italian, dela revista: „L'illustrazione Italiana“, din Roma și Milano. (No. 7)

Nouii stăpâni ai Rusiei au introdus dictatura și asupra muncitorilor manuali, pe care până eri îi imbatase cu „verzi și uscate“ făgăduindu-le „Raiul“ pe pământ, silindu-i a munci fără întrerupere 10 zile în șir, câte 11—12 ceasuri pe zi, după cum ne spune gazeta „Komsomolskaja Pravda“ din 29 Aprilie 1918. Ziarul „Krasnaia Gazeta“ din 25 August 1918 ne spune că șomajul (lipsa de lucru) a fost soluționat prin ridicarea cu forța a muncitorilor din casă, dela nevastă și dela copiii lor, ducându-i în alte orașe, — de mulțori pe jos săptămâni întregi din cauză de lipsă de comunicație, — și punându-i la munci grele, pe care nu le pricepeau. Cine se împotriva era bătut până la sânge cu biciul special, nevasta era batjocurită în fața lor și, copii maltratați (chinuși), nedându-li-se alimente (hrană) destule câte 2-6 luni de zile.

Muncitorii din fabricile de „Textile“ (Țesături și împletituri), — așadar lucrători specializați, — din (Leninograd, fosta Capitală a Rusiei țariste) au fost duși sub escortă la Moscova, de unde apoi cu un grup de ingineri și de lucrători din ramura tehnică (lăcătuși mecanici etc.) au fost excoarați în Siberia spre a scoate cărbuni din mine. Cine se împotriva era bătut, arestat, omorât, sau declarat de dezertor dela lucru, cum ne spune ziarul „Vecerniaia Moscva“ din 24. Februarie 1919.

Sindicatetele muncitorești nu sunt considerate ca organe pentru înbușnățirea soartei muncitorilor, ci ca organe auxiliare (de ajutor) al statului comunist. Ele nu funcționează ca organe autonome (de a se administra singure) în folosul muncitorilor, ci sunt o ramură a aparatului de administrare comunistă în interesul

producției, a cărei câștig merge în punga cărmuitorilor. Din cauza aceasta sunt siliți toți muncitorii de a fi membri de sindicate, pe cari apoi le conduc oamenii de încredere a cărmuitorilor, organizând munca forțată, pedepsind orice împotriva și interzicând orice drept de grevă. În vederea îndeplinirii acestui scop au fost înființate cunoscutele „Tribunale speciale“ cari în 24 de ore trebuie să judece și să condamne orice fel de împotriva, și pe ceice fac grevă să-i spânzure imediat. În privința această ziarul: „PRAVDA“, oficiosul guvernului comunist din Moscova, cu data de 24. Noembrie 1919 ne arată o mulțime de grozăvenii, de curgere de sânge. Tot ziarul „PRAVDA“ ne spune că în Februarie 1920 încercând 212 tipografi să facă greva. 184 din ei au fost spânzurați în piața publică

Gazeta „BOLȘEVIC“ din 26 August 1921 ne spune că 185.000 de copile, până la 14 ani, au fost luate cu forța din casele părinților și duse la fabrici, lucrând 12-17 ceasuri pe zi. Din 6 milioane 450.000 de muncitori forțați de pământ, aproape 2 milioane sunt copii sub 18 ani, și 738.000 copii între 11-15 ani. Băieți primeau mai înainte 10 lei pe zi și fetele 8 lei pe zi pentru munca lor la câmp, de 10-12 ore pe zi. Azi nu li-se mai plătește nici un ban, și fetele trebuie să fie la dispoziția oricui pentru facere de copii, așa spun toate ordinele cărmuitorilor din Moscova. Copilele cari să împotrivesc sunt siluite, batjocorite la rând de conducători și apoi și bătute, în fața celorlalte.

Ba ceva mai mult. Gazeta „Bolșevic“ ne arată că o foarte frumoasă copilă de 15 ani din comuna Urnojov fiind trântită la pământ pe câmpul unde lucra cu alte 125 de copile, de supraveghetorul Konov (Kohn) a încercat să muște nasul acestuia, vroind să o necinstească. Konov se înfuriasă așa de mult încât îi implantase arma sub picloare spintecând-o în două, și apoi aruncând-o într-o groapă, săpate de ceilalți copile, o anunțase de dispărută superiorilor săi. Crime bestiale de felul acesta, — cum nu le găsim nici la popoarele sălbatice, — se găsesc cu zecile de mii în zările comuniste, desigur publicate din ordinul cărmuitorilor din Moscova cu scopul de a înspăimânta, înfricoșa și supune orbește. Nu mă pot ocupa de toate.

Și azi după 18 ani dela revoluție se găsește cu mii de copii vagabondând pe străzi în toate orașele din Rusia, îmbrăcați în zdrențe, rupți de foame, dormind în canale, sub poduri, în ganguri, în case părăsite, pe unde pot, prinzându-i noaptea. Ei cerșesc, fură, și atacă cu păduchii de pe corpul lor, pe care îi țin în cutioare mici de chibrituri, sau fabricate special de ei, pe toți cari nu le dau, cari se împotrivesc lor, cari vor să le facă rău. Așa ne spune ziarul: „Krasnaia Gazeta“ Nr. 106 din 1929. Ziarul: „COMUNISTUL“ ne spune că toți copiii vagabonzi din Moscova fiind internați în Azilul „Svensker“ din Briansk, lângă Moscova, au fugit din acest azi, pentruca 58 de copii trebuie să doarmă într-o cameră mică, murdară, întunecoasă și umedă, fără paturi pe dușumeaua (podeala) goală, că la acest număr de copii se dau numai 3 farfuri și 4 linguri la mâncare, că nu li se dă nici barem ismene, decum îmbrăcăminte, că li se dă de mâncare numai odată la zi și că sunt bătuți până la sânge, dacă fac gură. Din cauza aceasta copiii fug din azil, vagabondează pe străzile Moscovei, aiacând pe trecătorii cari nu le dau, cu păduchii pe cari îi scot dela sân, din cutiile lor, dormind prin closeturi, pivniți, poduri, și pe acoperișuri de case.

(Va urma)

Luni 2 Maiu (a doua zi de Paști)

ora 11

va avea loc în sala cinematografului „Thalia“
din Sibiu o

Mare întrunire publică

organizată de Blocul muncitorilor români național-socialiști, la care sunt invitați a lua parte toți cetățenii cu dragoste de neam și țară.

Vor lua cuvântul d-nii Dr. **Romulus Damian**, în numele femeilor române național-socialiste **Dra. Dr. Ruxanda Florica Clain**, medic secundar în București, **Nicolae C. Droc**, directorul ziarului nostru, în numele lucrătorilor români din Banat, **Dr. Traian Novac** din Timișoara, iar în numele muncitorilor creștini unguri, un vorbitor maghiar.

Programul întrunirii este :

- 1.) Omagiu M. S. Regelui, Augustul nostru suveran.
- 2.) Salutul nostru frățesc surorilor noastre Franței și Italiei.
- 3.) De ce începem lupta noastră în Ardeal din Sibiu.
- 4.) Pungășiile fostului Consiliu Dirigent.
- 5.) Sistemele partidelor politice dela noi.
- 6.) Minoritarii și jidovii.
- 7.) Oglida administrației publice.
- 8.) Dușmănie de moarte Francmasoneriei, Comuniștilor și Marxiștilor.
- 9.) Nevoia refacerii României.
- 10.) Moștine, telegrama M. S. Regelui.

Veniți cu toții la această adunare, care va fi o adevărată manifestare de înălțare sufletească !

Știri interne

— Autoritățile publice au luat vacanță până Miercuri 4 Mai.

— În vederea zilei de 1 Mai siguranța generală a luat înținare măsură pentru menținerea ordinii. Mai mulți conducători comuniști din capitală, au fost deținuți la Prefectura Poliției, de unde vor fi eliberați în ziua de 2 Mai.

Aflăm că dl Katz Sanyi, originar din Sibiu, nu este implicat în fraudele comise cu restituirile, dela C. F. R.

Toți vinovații sunt menționați sub stare de arest, iar dl Katz Sanyi justificându-se a fost pus în libertate, negăsindu-l cu nimic vinovat.

— Dl general Stângaciu a fost numit director general al poliției și siguranței generale a statului.

— În legătură cu moștenirea rămasă în orașul Cleveland de pe urma decedatului Lazăr Veștemean, publicată în No. 11 din 10 Aprilie a. c. aflăm că între moștenitorii din București mai sunt d-nii: Inginer Justian Veștemean, dna Carolina Dr. Pop, Iulian preot Popescu, dna Virginia Veștemean, dna Maria Veștemean și dna Ana Veștemean.

— În locul d-ului Victor Cădere fost secretar general al ministerului de interne, numit ministru plenipotențiar la Varșovia, a fost numit dl Dan Sărățeanu, fost prefect al județului Covurlui.

— M. S. Regele a plecat Luni noaptea să inspecteze regiunile inundate din județul Arad, unde a împărțit ajutoare sînistrătorilor. Ajutoarele date au fost între

1000—4000 lei. Din Arad Majestatea Sa a plecat la Bărlad, unde asemenea a împărțit ajutoare.

NOUTAȚI LITERARE. Dl Coriolan Bărbat, șeful poliției sociale și al biroului de presă din Chestura Arad, autorul volumelor cu numele: „Flori de primăvară“ și „Anny“, lucrează actualmente la un roman intitulat „Spioana“ în care ni-se relatează cu documente senzaționale lupta dintre șpionajul german și poliția de contrașpionaj franceză (Surêté) iar în mijlocul acestei lupte îndârjite se întrepătrund o dragoste duioasă și de înfrățire.

Romanul va apărea în revista „Poliția modernă“ din București, care-l va edita apoi în volum.

Dl Charles Rist, expertul francez, a sosit din nou în țară, unde a luat contactul cu d-nii N. Iorga și Const. Argetoianu.

La Ministerul de finanțe a avut o consfătuire cu directorii de servicii, urmând a face noui economii bugetare, necesitate de situația prea grea în care se află bugetul statului.

Odată cu dl. Charles Rist a sosit și dl general Brailley, care lucrează la ministerul armatei tot în vederea economiilor.

Se vorbește că vor fi concediați 50—60 000 funcționari dintre diurniștii și cei ce n'au pregătirea necesară.

Aceste economii ar fi trebuit făcute acum 4—5 ani și s'ar fi putut realiza în acest timp economii de câteva miliarde.

Ziarul nostru s'a ocupat în diferite rânduri de această chestiune a

concedierii paraziților și agenților electoralali, bîg și în serviciul statului de diferitele partide politice. N'am fost ascultați la timp, iar azi se adevărește că noi am avut dreptate !

Știri externe

— Consiliul de miniștrii al Greciei a hotărât abandonarea etalonului aur.

— Guvernul albanez și mi-

trapolitul ortodox al Albaniei au dat autorizațiunea că în biserica Sf. Nicolae din Elbesan serviciul divin să se facă în limba română.

Această biserică a fost românească până în 1927, când a fost albanizată cu sila-

Azi românii din Albania au șapte biserici, în cari se oficiază serviciul în limba română.

Legea conversiunii

votată de Cameră și Senat. În interesul cetitorilor noștri publicăm textul acestei legi, care a ținut înfrigurată atîta timp opinia publică românească.

Art. 25. — Orice înstrăinări, constituiri de drepturi reale, afară de gajurile pe recolte, făcute după data depunerii prezentei legi, nu sînt opozabile creditorilor anteriori datei depunerii acestei legi cu excepția drepturilor reale ce s'ar constitui în favoarea „Creditului Agricol al României“.

Art. 26. — În tot cursul procedurii de asanare judiciară debitorii vor putea modifica oricînd planul lor de lichidare, fără a diminua însă cota inițială și garanțiile oferite creditorilor și fără a prelungi termenele de plată.

EFECTELE HOTARARII DE ASANARE JUDICIARA.

Art. 27. — Hotărârea de asanare judiciară rămasă definitivă constituie titlul executoriu pentru cota de asanare ce s'a fixat.

Tribunalul va libera fiecărui creditor menționat în hotărâre un original al acestui titlu executoriu.

Debitorii instituțiilor de credit după ce li s'a acordat asanarea juridică, sînt obligați, la cererea acestora, să emită cambli de circulațiune pentru valoarea ratelor de asanare.

Aceste cambli vor fi scutiți de timbru și vor fi reînnoite de către debitorii conform dispozițiilor Băncii Naționale, pe tot timpul până la achitare.

Refuzul semnării cambliilor de circulațiune dă drept creditorului să ceară instanțelor judecătorești decăderea debitorului din beneficiul asanării judiciare.

Art. 28. — Hotărârea de asanare judiciară este opozabilă tuturor creditorilor debitorului ale cărui bunuri au fost asanate prin asanarea judiciară.

Cota globală stabilită prin hotărâre va fi depusă de către debitor la administrațiunea financiară, pentru contul Casei de Depuneri și Consemnațiuni și va fi distribuită creditorilor de președintele tribunalului (primul președinte) proporțional cu cuantumul creanțelor lor.

În caz de înțelegere între debitor și toți creditorii, plata se va putea face direct în mîini ale acestora.

Sumele datorite în urma hotărîrii de asanare judiciară, precum și ratele anuale sînt garantate cu o ipotecă legală asupra bunurilor imobiliare ale debitorului în care se va menționa natura, titlul și rangul lor anterior.

Art. 29. — În caz de neplătă la termen a unei singure rate de asanare, tribunalul, la cererea oricărui dintre creditorii, va hotărî pierderea beneficiului asanării judiciare și anulara hotărîrii de asanare judiciară, creditorii reintrînd în toate drepturile lor anterioare cererii de asanare, fără a li se putea opune vre-o decădere derivînd din lipsa de îndeplinire a formelor de conservare a lor, prevăzute de legi pe cari le vor putea urmări și realiza conform dreptului comun.

Sarcinile existente înainte de asanare judiciară, redobîndesc în acest caz ordinea de preferință și privilegiile lor anterioare.

În caz de recoltă deficitară sau forță majoră, debitorul poate cere și

tribunalul va acorda a păsule de plată iar ratele se vor repartiza, în acest caz pe restul termenului rămas. Această dispozițiune se aplică și conversiunii de drept, precum și tuturor celorlalte feluri de asanare prevăzute în legea de față.

În tot timpul asanării judiciare în caz că un debitor asanat este împiedecat de de a-și realiza recoltele printr'un fel de sechestru de orice fel președintele tribunalului este în drept a da ordonanță prezidențială definitivă și neapelabilă, pentru ca recoltele deși sechestrate și imobilizate în sistemul procedurii actuale, să poată fi vîndute cu formele legale pentru acoperirea la timp a ratei de asanare.

Art. 30. — Sentința definitivă este executorie.

Cîte o copie de pe sentința definitivă se va trimite cărții funduare, tribunalului sau judecătoriei de ocol din circumscripția în care este situat mobilul urmînd ca din oficiu să se facă transcrierea în registrele de înscripțiuni pe numele debitorului (înscrisiere în cartea funduare).

Art. 31. — Toate măsurile de asigurare și de execuțiune silită, anterioare publicării prezentei legi, asupra bunurilor cuprinse în hotărârea de asanare judiciară sînt desființate de drept la data acestei hotărâri.

Dispozițiuni comune asanării prin reducerea dobînzilor acumulate și asanării judiciare acumulate

Art. 32. — Debitorul care va fi ajuns cu creditorii săi prin bună înțelegere la asanarea datorilor sale, fie pe baza normelor asanării prin reducere, fie pe baza normelor asanării judiciare, poate cere tribunalului competente omologarea acestei înțelegeri, care capătă astfel caracterul unei hotărâri de asanare.

Art. 33. — Pe tot timpul procedurii asanării prin reducerea dobînzilor acumulate și a asanării judiciare va curge o dobîndă de 5 la sută pentru toate creanțele supuse acestor operațiuni.

Capitolul IV Asanarea prin amănarea executărilor.

Art. 34. — Proprietarii de bunuri mai mari de 10 ha ale căror datorii îndeplinesc condițiunile prevăzute la art. 2 și 8 și care nu ar putea sau nu ar voi să beneficieze de dispozițiunile referitoare la asanare prin reducere sau asanare judiciară, vor putea că ceară tribunalului domiciliului lor, conform procedurii prevăzută la asanarea judiciară amănarea executării silită cu condițiunea de a se obliga să lichideze datorile în termen de trei ani cu dobîndă egală cu scontul Băncii Naționale, plătită anual.

Neplata dobînzii atrage pierderea beneficiilor ce decurg din acest articol. Această decădere se va decide de către tribunal la cererea creditorilor.

Dispozițiunile art. 25 sînt aplicabile și în acest caz.

Art. 35. — Dela data introducerii cererii de asanare prin reducere, prin amănarea executărilor sau prin asanare judiciară nici un creditor pen-

tru vre-o cauză sau în titlu anterior cererii de asanare judiciară nu poate influența sau continua măsuri de urmărire și executare asupra averii debitorului, asupra accesoriilor sau produselor aferente, precum și asupra sumelor de bani reprezentând valoarea recoltei obținută de pe imobilul agricol.

Deasemenea sunt suspendate orice măsuri de urmărire și executare de orice natură, pentru debitorii care intră în asanare dela publicarea de față și până la expirarea termenelor înăuntrul cărora se poate face cererea de asanare.

Art. 36. — Prin efectul aplicațiunii art. 8, 9 și 14 din prezenta lege, dacă debitorul face dovadă că 60 la sută din datorile sale au fost făcute în condițiunile prevăzute la art. 3 și beneficiază de asanare prin reducerea dobânzilor acumulate sau de asanare judiciară toate celelalte datorii ale sale vor urma regimul de asanare la care au fost supus debitorul.

În cazul acesta, întregul patrimoniu al debitorului garantează plata cotelor de asanare, iar veniturile bunurilor sale intră fără nici o excepție în calculul capacității sale de plată.

Pentru împrumuturile cu garanții reale ce grevează bunurile urbane, sarcina probei privitoare la clauzele împrumutului conform art. 3 alin. 1 incumbă debitorului.

Titlul IV

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 37. Toate instituțiunile de credit, de orice natură ar fi ele, al căror portofoliu a intrat în cazurile de aplicațiunile a conversiunii de drept, a reducerii dobânzilor acumulate sau asanării judiciare, vor putea prin derogare dela dispozițiunile codului comercial, să utilizeze fondul de rezervă cât și rezervele lor latente, pentru amortizarea deprecierei portofoliului lor, fără îndeplinirea vreunui din formalitățile prevăzute de codul de comerț.

Ele sunt autorizate de asemenea a menține în bilanțurile lor la activ, într-un cont special, diferențele ce ar rezulta la portofoliu din aplicarea legii de față.

Acest cont special va fi amortizat prin bilanțurile ulterioare, sumele destinate amortizării fiind scutite de impozitele aferente.

Societățile de asigurare ale căror creanțe ipotecare au intrat în cazurile de aplicare a conversiunii de drept a asanării, prin reducerea dobânzilor acumulate sau a asanării judiciare, au dreptul să menție aceste creanțe ipotecare în calculul rezervelor tematice și tehnice, cerute de art. 27 și 28 din legea asigurărilor, tot pe valoarea lor întreagă, așa cum au fost primite de oficiul asigurărilor, pentru un timp ce nu va depăși 5 ani dela promulgarea legii.

Societățile de asigurare, ale căror plasamente legale la ramura „Valuă” sunt imobilizate, ca o consecință a legii de față, pot cere autorizarea ministerului de industrie și comerț de a amâna obligațiile de răscompărare și de împrumuturi la contractele încheiate până la 31 Decembrie 1931, pe o perioadă de 5 ani și pentru o cotă de cel mult 50 la sută din aceste obligațiuni.

Atât termenul cât și cota respectivă vor fi fixate de ministerul industriei și comerțului, cu avizul Oficiului pentru controlul asigurărilor, în raport cu situația societăților interesate.

Pentru societățile care la încadrarea în legea lor specială au avut diferențe în plasamentele menționate mai sus, vor fi ținute în contul acestora și orice alte plasamente din care urma să se facă acoperirea diferențelor.

Art. 38. — Casa de amortizare poate emite pentru contul instituțiilor de credit prevăzute în art. precedent după cererea lor, titluri de ipotecă la purtător până la o valoare egală cu cuantumul creanțelor ce au rămas după seducere, prin aplicarea prezentei legi și constatate prin hotărâri definitive.

Aceste titluri vor fi garantate prin toate drepturile rezultate din hotărârile de mai sus și prin garanția Băncii care a cerut emisiunea.

Legea Casei de amortizare va prevedea condițiunile și formele acestor emisiuni.

Cooperativele de credit pot emite în Casa de amortizare sau prin Banca Centrală a Cooperativei titluri ipotecare la purtător, pentru o valoare care să reprezinte jumătate din valoarea ipotecii legale ce le-a fost recunoscută prin hotărârile judecătorești, care au supus asanării portofoliul lor.

Instituțiile de credit vor putea cesiona titlurile judecătorești definitive, constatând conversiunea de orice fel aflate în posesiunea lor, fără plată de taxe și timbre, iar notificarea cesiunii se va face tot fără plată de taxe și timbre de agenții și cu procedura similară în teritoriile alipite.

Art. 39. — Cambiile scontate la orice instituțiune de credit până la data de 18 Septembrie 1931, și pe care figurează, în orice calitate, debitorii beneficiind de dispozițiunile acestei legi și ale căror termene de plată cad la 18 Decembrie 1931 sau după această dată, se consideră că au scadența de drept la 9 luni, dela data scadenței prevăzute în titlu.

Debitorii din efectele reescontate la Banca Națională a României prevăzuți la art. 8 cari vor beneficia de dispozițiunile de mai sus ale acestui articol, vor prezenta efecte în preschimbare cu scadența la 9 luni conform art. 22 din statutul Băncii Naționale a României, plătiind și dobânda aferentă, potrivit legii de față.

În cazul când înăuntrul termenului de 9 luni, prevăzut mai sus, creanțele debitorilor vor fi reduse prin hotărâri rămase definitive, cambiile aflate în portofoliul instituțiilor de credit, pentru partea redusă prin efectul legii, se vor trece în conturile ce urmează a fi amortizate sau finanțate conform prevederilor prezentei legi, păstrându-se aceste cambii, spre a fi valorificate conform legii de finanțare.

Art. 40. — După expirarea termenului de 9 luni, debitorii prevăzuți la art. 8 cari nu au obținut înăuntrul acestui termen hotărârea judecătorească definitivă, vor fi obligați la cererea instituțiilor de credit să preschimbe cambiile lor, conform dispozițiunilor Băncii Naționale.

Toate cambiile preschimbate sau prelungite de drept, conform legii, vor fi scutite de timbru.

Până la hotărârea definitivă de asanare debitorii instituțiilor de credit prevăzuți în art. 9 și care prin contractele lor cu aceste instituțiuni de credit au prevăzut obligația de a remite efecte de comerț sunt obligați la cererea acestor instituțiuni să le remită aceste efecte.

Prin primirea acestor polițe de circulațiune, instituțiunile de credit sunt obligate a retrage acțiunile introduse. În cazul când aceste efecte ar fi remise cu scadența la 3 luni, pentru a putea fi scontate, acțiunile debitorilor vor da polițe de preschimbare.

Aceste polițe sunt scutite de timbru
(Va urma)

Nr. 416 port. 932

Subsemnatul port. pe lângă Tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza deciziunii Nr. 21642/1931 și Nr. G. II 3231/1932 a judecătoriei mixte Sibiu în favorul reclamantului Hans Kraus Sibiu repr. prin adv. Dr. Aurel Opreș contra loc. în Sibiu pentru încasarea creanței de 1950 Lei cap. și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 11 Maiu 1932, la ora 3 p. m. la fața loc. în Sibiu str. Gușteritei No. 51—53 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 mașină de cusut, și 1 fotoliu în valoare de 12500 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat face 1950 Lei capital, dobânzile 10 pr. socotind din 1 Oct. 1931 iar speșele până acum stabilite de 7000 Lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost executate și de alții și aceștia

și-ar fi câștigat dreptul de acoperire licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. XLI. 1908 § 20.
Sibiu la 14 Aprilie 1932

portărel Bacu

Nr. 5577 port. 930

Subsemnatul portărel pe lângă tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza deciziunii Nr. 6482/1929 și Nr. G. II 22784/930 a jud. mixte Sibiu în favorul reclamantului Dr. A. Opreș repr. prin adv. însuși contra loc. în Sibiu pentru încasarea creanței de 1050 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe 6 Maiu 1932 ora 3 pm. la fața locului în orașul Sibiu Calea Șlimbărului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 ghețar cu 2 uși, 1 stalajiu, 1 masă cu instalație de apă, 5 mese simple în valoare de 9000 Lei în caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat, face 1050 Lei capital dobânzile cu 10% soc. din 17 Aprilie 1929 iar speșele până acum stabilite de 833 Lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire. Licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. XLI 1908, § 20.

Sibiu la 7 Aprilie 1932.

Bacu port.

Nr. 1775 port. 932.

Subsemnatul portărel pe lângă Tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza deciziunii Nr. 8254/1930 și Nr. G. II 3227/932 a jud. Sibiu mixte în fav. recl. Teodor Economu Sibiu rep. prin adv. Dr. A. Opreș a iv. contra loc. în Sibiu pentru încasarea creanței de 2400 Lei cap. și acc. se fixează termen de licitație pe 7 Maiu 1932 ora 5 d. m. la fața loc. în orașul Sibiu Moara de scoarță str. J—F Nr. 7 unde se vor vinde prin licit. publică judiciară 1 cumpănă „Hes” mobile din prăvălie și locuința în valoare de 19800 Lei în caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat face 2400 Lei capital dobânzile legale soc. din 16 Febr. 1932 iar speșele până acum staverite de 410 lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. LX 1908 § 85.

Sibiu, la 9 Aprilie 1932.

Bacu portărel

Nr. 5157 port. 931

Subsemnatul portărel pe lângă tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza deciziunii Nr. 16031/931 și Nr. G. II. 19982/931 a jud. mixte Sibiu în favorul recl. Wilhelmine Henning din Sibiu reprezentat prin avocatul Dr. Martin Kaun adv. contra locuitor în Sibiu pentru încasarea creanței de 5100 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe 19 Maiu 1932 la ora 4 d. m. la fața loc. în Sibiu Calea Șlimbărului Nr. 27 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară mobile și alte obiecte de casă în valoare de 9050 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat face 5100 Lei cap. dobânzile cu 9 pr. socotind din 1 August 1931 iar speșele până acum stabilite de 1596 Lei.

Intrucât mobilele, cari ajung la licitație ar fi fost executate și de alții și aceștia

și-ar fi câștigat dreptul de acoperire, licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. LX. 1903 § 20.
Sibiu la 20 Martie 1932

Bacu port.

Nr. 3076 port. 931

Subsemnatul portărel pe lângă tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza deciziunii Nr. 7676 și G. II. 2342/931 a judecătoriei mixte Sibiu în favorul reclamantului Luise Gottstein repr. prin adv. Dr. M. Kaun contra loc. în Sibiu pentru încasarea creanței de 7500 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe 17 Maiu 1932 ora 3 d. m. la fața loc. în Sibiu, str. Turnului Nr. 31 și continuativ Pământul Lebu Grupa VIII str. B. Nr. 47 unde se vor vinde prin licit. publică judiciară măști și scaune de frizer, diferite mobilier de casă, orologiu de perete și perdele în valoare de 15.200 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat face 7160 Lei capital dobânzile cu 10 pr. soc. din 1 Martie 1932.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. LXL. 1908 § 20

Sibiu la 19 Aprilie 1932

Bacu portărel

Nr. 5310 port. 931.

Subsemnatul portărel pe lângă Tribunalul Sibiu prin aceasta publică că în baza dec. Nr. 5598/931 și Nr. G. II. 20439/931 a judecătoriei mixte Sibiu în favorul recl. firma „Lica” repr. prin adv. Dr. Aurel Opreș contra loc. în Sibiu pentru inc. creanței de 3490 Lei cap. și acc. se fixează termen de licitație pe 17 Maiu 1932 ora 4 pm. la fața loc. în Sibiu str. Engelleter Nr. 7-11 unde se vor vinde prin licit. publică judic. mobile de casă și alte obiecte în valoare de 18000 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat face 3490 Lei cap. dobânzile cu 10 pr. socotind din 23 Martie 1931 iar speșele până acum stabilite de 1760 lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. LX 1891 § 120

Sibiu la 14 Aprilie 1932

Bacu portărel

Atențiune

Aduc la cunoștința Onor. public că mi-am mutat localul de bodegă și restaurant din str. Faurului Nr. 6, în str. Vinului Nr. 6, servind zilnic mâncări calde și reci cu prețuri de concurență, delicioasa bere LUTHER precum și renumitele vinuri de TÂRNAVE cu prețuri moderate. Noul meu local de bodegă și restaurant, dispune de o curte mare pentru odăpostirea căruțelor țărănești și autobuselor.

Rog onorabilul public a mă onora și pe mei departe, servindu-l prompt și conștiincios ca și mei înainte.

Cu deosebită stimă
Manole Simion

Lămuririle Uzinei Electrice Sibiu

asupra alegerii tarifului pentru procurarea în cele mai avantajoase condițiuni a curentului electric de utilizat pentru toate scopurile se dau oricând în Sala de Expoziție din Piața Regele Ferdinand No. 21 precum și la Uzina Electrică, Secția Curentului din Strada Trei Stejari Nr. 1

Având în vedere că Secția Curentului dispune de toate elementele necesare ca: planuri datele asupra consumului de curent de până acuma etc. ea a organizat un serviciu special de informațiuni servind clientela sa până la 15 Mai a. c. zilnic dela 5—6 p. m. cu lămuririle dorite, cari se vor da de către Secția Curentului din Strada Trei Stejar Nr. 1.

Uzina electrică Sibiu, Soc. p. a.